

Лѣкаря. (Взелъ кръвъ). Повече самообладание, ти казвамъ и нищо повече... (Пуща му инжекция).

Калчо. Отъ тичането насамъ още немога да дойда на себе си... Пъкъ като ме налегнаха едни мисли! Всичко ми мина презъ ума.

— Нѣмало защо да мислишъ.

— Безъ да искамъ... Това не показва ли, че съмъ предъ смъртта! Нали казватъ, че тѣзи, що ги бѣсятъ — въ мигъ виждали цѣлия си животъ.

— Самовнушение.

Кона (която следи живо разговора имъ). И азъ му думамъ, докторе — ами чува ли!

Калчо. (мраченъ) Какво ще ми думате. То отъ само себе си иде...

Лѣкаря. Ако тѣй лесно се умираше — живъ човѣкъ не би останалъ...

— Смъртъ, като смъртъ, но... Тѣй изведнажъ... Нищо не е въ редъ... Земане, даване.

— За туй ли си седналъ да мислишъ сега!...

— Не искамъ, а то само иде.

— Сега гледай спокойствието.

— Е-е-хъ, докторе... То ще се мре... Кога да е — ще се умре. Ама защо тѣй неочаквано... Тамамъ въ силитѣ си. Скоро минахъ четиридесетѣхъ... Поспечелихъ, понаредихъ се — и когато да се радвамъ — край!

— Много преувеличавашъ!

— Преувеличавамъ! Кой е останалъ отъ ухапване на пепелянка!

— Не се знае. Ще видя... и тогази...

— Вижъ, докторе!... Ако трѣбва консултъ — свикай... само...